

РЕШЕНИЕ

№ 7055

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **10967** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.3, ап.10, представлявано от управителя Б. Г. П. срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/09.05.2012г., издаден от Г. А. П., на длъжност Гл. инспектор по приходите при на ТД на НАП [населено място], частично потвърден с Решение №1860/01.08.2012г. на Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят моли за частична отмяна на обжалвания ревизионен акт като счита, че е издаден в противоречие с процесуалните и материални правни норми, необоснован е и е неаргументиран, издаден е без да са събрани всички възможни доказателства и без да са обсъдени всички представени такива от ревизираното лице. Поради това в акта неправилно е коригиран данъчният резултат, като е определено задължение по ЗДДС за ревизирания данъчен период 29 077,38лв., ведно с лихвите. Жалбоподателят не е съгласен с направения от решаващият орган извод, че вероятно анексьт към договора за наем, представен с жалбата срещу РА е съставен допълнително, с оглед да се извлекат изгоди за дружеството и същият не следва да се цени като доказателство. Видно от договора той се прекратява при всички случаи в писмен вид и с предизвестие. Тезата, че договорът е прекратен по взаимно съгласие, мълчаливо е произволна и неаргументирана. Обстоятелството, че не е издадена фактура за наем за месеци 11 и 12 2009г. се дължи действително на факта, че е издадено Решение №364/12.10.2009г. на Директора на Агенция „Митници”, с което се прекратява действието на лиценз №409 за управление на данъчен склад, но към месец

ноември това решение не е влязло в сила. В същото време задълженията на дружеството да стопанисва и управлява наетата складова база не са заличени и прекратени и поради това дружеството съвместно е изпълнявало своите задължения, защото договорът за наем на петролната база в [населено място] е прекратен едва, считано от 31.12.2009г. поради това няма основание да не се признава право на данъчен кредит, тъй като доставките не са на отпаднало основание. В съдебното заседание по делото процесуалният представител на жалбоподателя моли да му бъдат присъдени направените разноски.

Ответникът – Директорът на Дирекция „ОДОП” (със старо наименование ”О.”) – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител пледира за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание Заповед № 1113921/20.12.2011 г., изменена със Заповед № 1201726/28.02.2012 г., издадени от Руска Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършване на ревизия за определяне на задълженията на [фирма] за данък върху добавената стойност за периодите от 01.10.2009 г. до 30.11.2009 г. Ревизията е извършена и въз основа на Решение № 2172/02.12.2011 г. на директора на дирекция О. С., с което е отменен РА № [ЕГН]/15.06.2011 г., за посочените периоди, с указание за извършване на нова ревизия.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № 12001726/20.04.2012 г. и въз основа на него е издаден РА № [ЕГН]/09.05.2012 г. от Г. А. П., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1201726/20.04.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията.

С РА са установени задължения за довносяне в размер на 38 633,79 лв. и лихви към тях в размер на 3 055,23 лв. С Решение на Директора на Дирекция „О.” №1860/01.08.2012г. РА е изменен установения с РА резултат по ЗДДС за периода м. 11.2009г. ДДС за внасяне в размер на 37 360, 71лв., като е определен данък за внасяне в размер на 29 077,38лв., ведно със съответните лихви. В останалата част РА е потвърден.

Жалбоподателят, видно от жалбата оспорва непризнато право на данъчен кредит по три броя фактури, както следва: № 583/21.10.2009 г. с ДО 59 000лв. и ДДС 11 800лв., № 584/21.10.2009 г. с ДО 42 666,67 лв. и ДДС 8 533лв., и фактура № 612/16.11.2009г. с ДО 40 000лв. и ДДС 8000лв., всички издадени от доставчика [фирма]

В хода на ревизията е установено, че основната дейност на [фирма] през проверяваните периоди е свързана с производство на тежко гориво. Дейността е осъществявана въз основа на Лиценз за управление на данъчен склад № 409 в петролна база, находяща се в [населено място], [улица], собственост на [фирма]. Базата е наета, съгласно договор за наем от 10.02.2009 г.

С договора за наем от 10.02.2009 г. ревизираното лице е наело от свързаното лице

[фирма] четири броя резервоари за нефтопродукти. Към договора са сключени три анекса. Съгласно договора наемателят е длъжен да поддържа в добро техническо състояние терминалите на базата, включително резервоарните вместимости, помпени съоръжения, съоръжения за претоварване и експедиция и др. съгласно нормативните изисквания за работа с леснозапалими течности. Уговорено е с Анекс №1 от 12.02.2009г. наемът да се заплаща в края на всеки месец, като наемодателят се задължава да издава фактура на наемателя. Ревизиращият екип е установил, че за периодите от месец юни до месец октомври 2009 г. [фирма] е издавало ежемесечно на ревизираното фактури за наем. В резултат на служебно извършена проверка в информационните регистри на НАП, органът по приходите е установил, че от м. 11.2009 г. до датата на издаване на ревизионния доклад, [фирма] не е издавало към ревизираното лице фактури за наем.

Установено е в хода на ревизията, че за м. 10. 2009 г. ревизираното дружество е ползвало право на приспадане на данъчен кредит фактури № 583/21.10.2009 г. и № 584/21.10.2009 г., издадени от [фирма], които фактури документират изграждане на фундамент, преправяне на помпена станция, ремонт на помпи, преправяне на тръбопровод и чистене на резервоар. За удостоверяване реалността на услугите, документирани с фактури № 583/21.10.2009 г. и № 584/21.10.2009 г., в хода на ревизията са представени протоколи, конкретизиращи извършената дейност. Договорът по силата на който са издадени не е представен.

Представен е Договор от 01.11.2009г. за абонаментно обслужване на „База” в [населено място] между [фирма] и [фирма] в изпълнение на който е издадена фактура №612/16.11.2009г. Договорът е за абонаментно поддържане на тръбна инсталация, пълначни възли, помпи и резервоари на ревизираното лице. Уговорено е при ремонта да се съставя протокол, в който се описва ремонтната дейност, тип и вложени части. [фирма] се задължава ежемесечно да прави профилактика на тръбна инсталация, пълначни възли, помпи и резервоари, а при аварии - да реагира за определено време. Уговорена е абонаментна такса в размер на 3333,33 лв. за месец, като същата се заплаща за една година напред. При непредставена фактура договорът става невалиден. След края на месеца, въз основа на сервизните протоколи се доплащат евентуални вложени материали и транспортни разходи. Договорът е за срок от една година. Процесната фактура документира авансово плащане, доколкото предварително е заплатена дължимата за период от една година сума. Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 6 ЗДДС, когато преди да е възникнало данъчно събитие по ал. 2, 3 и 4, се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането (за размера на плащането), с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка. В периода през който подлежащият на приспадане данък стане изискуем за доставчика, за получателя по фактура, документираща авансово плащане, видно от нормата на ал. 2 на чл. 68 от ЗДДС, възниква правото на приспадане на данъчен кредит. Следователно, задължение на дружеството доставчик е да начисли данък за получено авансово плащане, независимо от обстоятелството, че не е настъпило данъчното събитие, тъй като изискуемостта на данъка възниква на датата, на която е извършено съответното плащане. Нормата се прилага само при извършено авансово плащане, във връзка с облагаема доставка по см. на чл. 2 от ЗДДС.

Използването на наетата от жалбоподателя база е било пряко свързано с осъществяваната от него дейност по преработка, съхранение и реализация на тежко

гориво. Видно от наличните доказателства тази дейност е упражнявана, въз основа на лиценз № 409/29.04.2009 г. за управление на данъчен склад, издаден на [фирма]. С Решение № 364/12.10.2009 г. на директора на Агенция „Митници” е прекратено действието на издаденият на [фирма] Лиценз № 409 за управление на данъчен склад № BGNSA00281001 за обект, находящ се в [населено място], [улица]. Решението не е приложено по делото, но този факт, установен в РА не се оспорва от страните. Съгласно чл.53, ал.3 от Закона за акцизите и данъчните складове лицензът за управление на данъчен склад се прекратява с решение на директора на Агенция "Митници", което подлежи на предварително изпълнение, освен ако съдът разпореди друго. Няма данни съдът да е отменил предварителното изпълнение.

Според констатациите на ревизиращия орган, отнемането на лиценза за данъчен склад и неплащането на дължимите наемни вноски са довели до прекратяване действието на договора за наем с [фирма], считано от м.11.2009 г. Във връзка с горното е прието, че за доставките, документирани с фактури, издадени от [фирма], ревизираното дружество няма право на приспадане на данъчен кредит. Жалбоподателят оспорва констатациите на органа по приходите, съгласно които е прието, че е прекратено действието на договора за наем на складовата база. Твърди, че наемните правоотношения не са прекратени, като в подкрепа на горното е приложил към жалбата срещу РА копие от допълнително споразумение от 15.10.2009 г. към процесния наемен договор.

Съдът намира, че оспореният РА е издаден от компетентен орган и при спазване на административно-производствените правила, в предвидената от закона форма.

Съгласно чл.68, ал.1, т.1 от Закона за данък върху добавената стойност данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Според дефиницията на чл. 8 услуга по смисъла на този закон е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обращение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство.

Относно реалността на доставките по фактури №583/21.10.2009 г. и № 584/21.10.2009г. не се спори. С РА е отказано право на данъчен кредит, тъй като услугите от [фирма] са извършени в чужд имот /собственост на [фирма]/, който към датата на престирването им е ползван без правно основание от [фирма], поради прекратяването на договора за наем.

По делото е приета неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, според която Доставките, предмет на процесни фактури са осчетоводени в счетоводството на жалбоподателя като външен разход, като е използвана сметка 602 „Разходи за външни услуги”, същата е приключена в края на месеца, като разхода е отнесен в сметка 614 „Разходи за организация и управление”. Доставките са намерили отражение в дневника за покупки на жалбоподателя и са включени в справките – декларации по ЗДДС за съответните месеци. Доставките са платени от жалбоподателя, като част от тях са платени по банков път от разплащателната сметка на жалбоподателя в „Ю. банк”, а друга част от фактурите са платени от касата. За същото в счетоводството на жалбоподателя са ползвани сметките 503 „Разплащателна сметка в лева,, и 501 „ Каса в лева” Доставките, предмет на процесни фактури са осчетоводени в счетоводството на жалбоподателя като външен разход, включени са в отчетите за съответния период като разход, посочени са като покупки с право на пълен данъчен кредит и съответните справки – декларации по ЗДДС, които са подадени с

протоколи с входящи № 2210-1310282/13.11.2009 г. за м. октомври 2009 г. и №2210-1320642/11.12.2009 г. за м. ноември 2009 г. Услугите, предмет на процесните фактури са осчетоводени в счетоводството на фирма [фирма] като приход, включени са в отчетите за съответния период, посочени са като продажби с начислен ДДС в размер на 20%, включени са в дневниците за продажби за съответния период.

Към процесната фактура с № [ЕГН] /21.10.2009г., като основание за плащане има съставен протокол № 10036/10.10.2009 година, касаещ пълно почистване на резервоар с подробно описание на вида на извършената услуга - ремонт. Протоколът е подпечатан със съответните печати на двете дружества. Сумата в протокола съответства на стойността на фактурата. Фактурата е платена от жалбоподателя от разплащателната сметка: сумата от 41 035.00 лева / БИ №126 на Ю. банк от 17.11.2009г./ и от касата: сумата от 29 734.24 лева /РКО № 173 от 23.11.2009 г. /

Към процесната фактура №[ЕГН] /21.10.2009 г., като основание за плащане има съставен протокол № 10066/20.10.2009 година, касаещ пълно почистване на резервоар с подробно описание на вида на извършения ремонт. Протоколът е подписан от двете страни и подпечатан със съответните печати на двете дружества. Сумата в протокола съответства на стойността на фактурата. Фактура е платена от жалбоподателя от разплащателната сметка /БИ №126 на Ю. банк от 17.11.2009г./

Към процесната фактура №[ЕГН]/ 16.11.2009г., като основание за плащане има сключен договор от 01.11.2009г. Предмет на договора – абонаментно поддържане на тръбна инсталация, пълначни възли, помпи и резервоари на абоната и приложение към договора, в което се описва вида и количеството на извършената работа. Съставен е протокол от 16.11.2009 година, касаещ извършения ремонт и основание за съставяне на процесната фактура. Протоколът е подписан от двете страни и подпечатан със съответните печати на двете дружества. Сумата в протокола съответства на стойността на фактурата. Горепосочената фактура е платена от жалбоподателя от касата с РКО № 175 от 22.12.2009 г. Процесната фактура е включена от жалбоподателя в справка – декларация по ЗДДС за м. ноември, като покупка, за която се полага право на данъчен кредит.

Настоящата съдебна инстанция намира, че отказът на право на данъчен кредит по фактури №583/21.10.2009 г., № 584/21.10.2009г. и №612/21.11.2009г. е незаконосъобразен, поради следното:

Фактът на отнемането на лиценза за данъчен склад е ирелевантен към реалността на извършените доставки и изпълнението на другите условия по чл.68 и сл. от ЗДДС за признаване право на данъчен кредит. Дори и формално без правно основание и с отнет лиценз, очевидно наемателят е продължил да ползва наетият имот и след датата на решението на Директора на Агенция „Митници” от 12.10.2009 г., след като на 18.10.2009г. и на 21.10.2009г. е приел извършените ремонтни дейности с приложените Протоколи за извършен ремонт към издадените на 21.10.2009г. фактури, а на 01.11.2009г. е сключил нов договор за абонаментно обслужване на базата с [фирма]. Извършването на дейност като данъчен склад без лиценз подлежи на административнонаказателна отговорност, но от това не следва, че доставките на услуги по договори с [фирма] са без своето правно основание. Извършените услуги, дори и при прекратен договор за наем са факт и за тях е платил жалбоподателят, като е оформил плащането и го е осчетоводил по надлежния ред. Без значение е как той в последствие ще уреди отношенията си с наемодателя, т.е. за чия сметка ще остане ремонта на ползваните резервоари и кога и дали изобщо ще се плати наемът за м. 11

2009г. Това са отношения между [фирма] и [фирма], за които в последствие е представено допълнително споразумение от 15.10.2009г. към процесния наеман договор.

Видно от горното са изпълнени условията, съгласно ЗДДС за признаване правото на данъчен кредит по процесните фактури, както от доставчика, така и от получателя на услугите, предвид на което ревизионният акт като незаконосъобразен в тази му част следва да се отмени.

Предвид изхода на делото на жалбоподателя се дължат направените разноски в размер на 1350 /хиляда триста и петдесет/ лева.

Водим от горното и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, I АО, 11 с-в

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.3, ап.10, представлявано от управителя Б. Г. П. Ревизионен акт № [ЕГН]/09.05.2012г., издаден от Г. А. П., на длъжност Гл. инспектор по приходите при на ТД на НАП [населено място], изменен с Решение №1860/01.08.2012г. на Директора на Дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, в частта, в която е отказано право на данъчен кредит по фактури с № 583/21.10.2009 г. с ДО 59 000лв. и ДДС 11 800лв., № 584/21.10.2009 г. с ДО 42 666,67 лв. и ДДС 8 533лв., и фактура с № 612/16.11.2009г. с ДО 40 000лв. и ДДС 8000лв., всички издадени от доставчика [фирма].

ПРИЗНАВА право на данъчен кредит по изброените фактури.

ОСЪЖДА ответника Директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП да заплати на [фирма] сумата от 1350 /хиляда триста и петдесет/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД в 14-дневен срок от съобщенията до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: